

Homilija p. Mirka Nikolića prigodom 22. godišnjice smrti biskupa Srećka Badurine

Draga braćo i sestre!

Uz današnji blagdan Rana sv. Franje komemoriramo i 22. godišnjicu smrti biskupa Srećka Badurine. Odmah možemo reći da postoji jedna nutarnja, duhovna poveznica između ova dva Božja ugodnika. Sv. Franjo je nosio biljege Isusovih rana na svojem tijelu, što je bilo vidljivo, a biskup Badurina nije nosio vidljive Kristove rane, nego one nevidljive koje su krvarile i bile uzrokovane teškom i bolnom situacijom Domovinskog rata kojim je napose bila pogođena njegova Šibenska biskupija. Kao sin sv. Franje na taj je način bio s njime posebno povezan. I jedan i drugi zračili su jednostavnom nutarnjom svjetlošću, posebnim odsjajem žara koji može sjati samo iz trajnoga dodira s Bogom. I jedan i drugi bili su ispunjeni posebnom smirenošću i jednostavnošću koje su dolazile od Krista s kojim su bili povezani u Euharistiji i svojim razmatranjima i svojom prisutnošću pred svetohraništem i u euharistijskom klanjanju.

Mi smo ovdje večeras ograničeni vremenom da bismo i o jednom i o drugom opširno progovorili koliko to oni doista i zaslužuju. Tek ćemo istaknuti nešto od onog što se sv. Franji dogodilo, a što je onda imalo odjeka i u životu blagopokojnoga biskupa Srećka. Njega je privukao sv. Franjo nevidljivim koncima svoje ljubavi, ali ne da slijedi samo Franju, nego da slijedi Krista čije su rane bile vidljivi znaci njegove ljubavi prema svima nama. Ovo o čemu ćemo govoriti neka bude poticaj i nama da spremno nosimo stigme svojega poziva na koji smo pozvani i kojega ostvarujemo bilo kao svećenici i redovnici, bilo kao očevi i majke u svojim obiteljima.

Provesti neko vrijeme s ova dva izuzetna lika, koja su danas spojena u jedan događaj kojega ova župa slavi, najprije je poziv da stanemo zadivljeni pred jednim siromaškom iz Asiza i jednim neumornim mirotvorcem iz Šibenika. No, iz ozračja zadivljenosti trebamo učiniti još važniji korak i pokušati u svoj život unijeti nešto od onoga što su ova dvojica Božjih ugodnika nosila u svojim životima, svaki na svoj način. Promatrajući i kontemplirajući ove dvije doista posebne osobnosti, pozvani smo i potaknuti da od njih učimo, da se s njima poistovjetimo i pokušamo usvojiti barem nešto od njihove velikodušnosti i darežljivosti koje su pokazivali prema Bogu i bližnjemu. Njihove poruke mogu i nama danas trasirati smjer našem putu, putu koji treba biti obilježen Evanđeljem kao što je bio i njihov, putu na kojemu su postavljeni znakovi Radosne vijesti koja je ponuđena svakom vjerniku.

U svojoj knjižici „Moliti kroz 15 dana sa sv. Franjom Asiškim“ francuski franjevac Thaddee Matura piše da se u bazilici u Asizu čuva jedan komadić pergamene na kojemu je Franjo sastavio i napisao jedan kratki tekst svojom vlastitom rukom. Vidi se da je to pomalo nespretni Franjin rukopis, a napisao je svojevrstne kratke litanije čistih i iskrenih pohvala Bogu. Na toj pergameni sv. Franjo je napisao ovo obraćajući se Bogu: *Ti si svet, Gospodine Bože, ti jedini koji činiš čudesna. Ti si jak i ti si velik. Ti si Najuzvišeniji, ti si Kralj svemoćni, ti Oče sveti, Kralju neba i zemlje. Ti si Trojstvo i Jedinstvo. Gospodine, Bože na nebesima, ti si dobro, samo dobro, uzvišeno dobro, Gospodine Bože živi i pravi.*

Bilo je to u rujnu 1224. godine, nakon što je na brdu La Verni proveo tjedne u samoći i postu. Tada se dogodio jedan izvanredan događaj koji ostavio neizbrisive tragove ne njegovu

tijelu, što su svi mogli vidjeti, i na duši, što je samo on znao, a drugi su mogli samo naslutiti. Gospodin mu je udijelio tu posebnu milost da je bio obilježen i na svome tijelu nosio stigme, rane Kristove muke, kad je u mističnom gledanju na tom brdu vidio raspetoga i proslavljenoga Gospodina. Njegov dragi prijatelj, kojega je posebno volio, brat Leon, bio je u to vrijeme zahvaćen jakom nutarnjom kušnjom i puno zbog toga trpio pa je zaželio da nešto ima od Franje za svoju utjehu i svoje nutarnje duhovno smirenje. Brat Leon je doista imao sreću da je imao takvoga prijatelja i sudruga kakav je bio sv. Franjo, koji mu je to htio i mogao to učiniti. U svojoj jednostavnosti i iskrenosti Franjo mu je napismeno zabilježio hvale Bogu koje je osjećao u tom trenutku i koje su ispunjale njegovo srce i u njemu se prelijevale. Brat Leon je time bio utješten i primio taj komadić darovane i ispisane pergamene, kao što mi danas prihvaćamo moći svetaca, i nosio ga oko vrata cijeloga svoj života.

Ono što je izvanredno u tom tekstu, i odmah se na prvi pogled može uočiti, jest činjenica da tu nema nikakva govora o događaju koji mu se dogodio, da u njemu nema nikakve aluzije na stigme koje je nedavno primio i nosio, a koje su bile znak, par excellence, pripadnosti Kristu na najposebniji način. Dok bismo se mi time hvalili i ponosili pred drugima, kod sv. Franje nema ništa od toga. On je naprotiv sav uronjen i usmjeren na trojstvenoga Boga u kojemu je središnje mjesto Očeva svetost, što je kod sv. Franje bilo i inače uobičajeno. Također, tu nema nikakve molbe za nečim što bi mu bilo potrebno, nema ni nikakve zahvale za nešto što mu je bilo udijeljeno, jednostavno: nema tu nikakvog okretanja prema sebi samome. Tu u tome kratkom i izvanrednom tekstu uočava se čisti pogled onoga koji je zadivljen sjajem i svjetlom trojstvenoga Boga na kojega se usmjerio i na kojemu počiva. Taj čudesno jednostavan tekst je ustvari spontani prodor milosti koja izvire iz njegovoga srca nakon svega onoga što je doživio. To je niz jednostavnih riječi koje nam izgledaju kao da se žure jedna za drugom, ali koje izlaze ipak iz jednoga dubokog iskustva i jednoga dugog nutarnjeg proživljavanja koje dolazi iz smirenoga srca koje je našlo svoj spokoj u Bogu.

Ovim tekstom sv. Franjo poručuje svakome od nas da se uvijek trebamo okrenuti prema Bogu. Štoga god nam se u životu dogodilo, naš jedini i najvažniji oslonac treba biti Bog. Svi mi također trebamo jedni druge upućivati na Boga, jer on jedini može dati smisao našem životu. Stoga onaj koji sebe stavlja u prvi plan i koji se vrti oko sebe, a drugi su mu tu kao prilika za osobnu promociju, taj nije Božji čovjek. Takav ne radi za Božju slavu, nego za svoju.

Jednako tako i biskup Badurina je trajno bio okrenut prema Bogu. Nije ostajao u kakvoj-takvoj sigurnosti svoje biskupske palače u Šibeniku, nego je hodao po bespućima svoje biskupije i razgovarao i s onima koji su se pobunili protiv samostalne države Hrvatske, a svoje je vjernike tješio i hrabrio napose tamo gdje im je bilo najteže. Zauzimao se za dobro svakog čovjeka i za mir među svima u tim tako nesigurnim i nemirnim vremenima u kojima je živio za vrijeme Domovinskog rata. I sv. Franjo i blagopokojni biskup su shvatili da život čuvati samo za sebe znači izgubiti ga i nemati, a grabiti nešto samo za svoj život, znači ne živjeti ga u pravom smislu. Taj duh evanđelja živio je u obojici ovih duhovnih velikana, a oni su zbog svoje otvorenosti prema Bogu i bližnjemu bili prepoznatljiviji i dragi svima onima s kojima su se susretali.

Mislim da se svi biografi svetaca slažu u tome da vjerojatno nijedan svetac nije toliko zračio Isusovu sliku u ovome svijetu kao sv. Franjo. On je svetac ljubavi i radosti, svetac

siromaštva i nutarnje slobode, svetac izvanredne jednostavnosti koji je još za života osvojio srce ljudi.

Mi molimo Gospodina, ne za dar ranâ kakve je sv. Franjo nosio i čime bismo se onda hvalili. Molimo za nešto što je teže i zahtjevnije: da znamo prihvatiti u svojim životima rane koje nam i život i drugi nanose i da znamo s njima živjeti. Molimo također, ne da budemo biskupi i da se onda time ponosimo, nego da budemo mironosci i graditelji mira gdje god živjeli i koji god poziv imali. Neka nam u tome pomognu ovi Božji ugodnici – sv. Franjo i blagopokojni biskup Srećko.